

[En enää tiedä](#)

Oon juuri 16 vuotta täyttänyt tyttö. Elämähän mulla pitäis olla ihan mallillaan.

Niin ei kuitenkaan ole, kun mieli ei suostu yhteistyöhön. Tuntuu kuin oisin hukassa itseni kanssa, enkä tunne enää omaa itseäni.

Olin ennen iloinen ja mä oikeesti nautin elämästä, vaikka sitä näin jälkikäteen ajatellen itseni onkin vaikea uskoa. Nykyään tuntuu, kuin pää olisi täynnä mustaa ja suru sekä ahdistus valtais mut kokonaan. Tunnen myös olevani arvoton ja vastenmielinen. En kuulu tähän maailmaan.

Monen tärkeän kaveri suhteen menettäminen lyhyessä ajassa ei ennen tuntunut miltään, mutta nyt tuntuu kuin kaikki nää menneisyyteen kummittlemaan jääneet tapahtumat iskis kaikki samaan aikaan. Se saa myös ajattelemaan että mussa on pahasti jotain vialla, eikä kukaan oikeesti halua olla mun lähellä.

Ei mulla nyt tällä hetkellä tavallaan ole mitään ongelmia mulle tärkeiden ihmisten kanssa, mutta näiden kaikkien menneisyyden tapahtumien takia tietynlainen pelko siitä että kaikki mulle rakkaat ihmiset hylkääkin mut elää mun sisällä.

Tää kaikki on mennyt liian pitkälle, kun viiltely on alkanut tuntua hyvältä ratkaisulta. Syviä ja ei niin syviä viiltoja tulee tehtyä ympäriinsä kehoa. Se tuska tuntuu tavallaan hyvältä. Mua vaivaa kuitenkin ajatus siitä, että jäisin kiinni mun vanhemmille tästä viiltelystä. Mä tiedän nimittäin, kuinka aggressiivinen niiden reaktio ois jos ne sais tietää ja se pelottaa mua. Siks en uskalla kertoa niille mistään.

En mä myöskään kenellekkään muulle uskalla kertoa mun synkimpiä ajatuksia ja viiltelyä, sillä en halua turhaan huolestuttaa ja vaivata esimerkiksi mun kavereita tällä asialla. Vaikkakin ne alkaa vähitellen huomaamaan, ettei mulla ole kaikki hyvin. Aina kuitenkin parhaani mukaan vakuuttelen, että kaikki on ihan hyvin.

Joskus kuitenkin vähän yritän avata niille miltä musta tuntuu, mutta lopetan. En oikeesti halua aiheuttaa niille huolta ja ahdistusta mun takia, koska tiedän itse miltä tuntuu kun joku avautuu kyseisistä asioista. Eikä se mun mielestä oikeestaan edes ole niiden tehtävä kuunnella mun koko aikaista avautumista.

Lähinnä silti tuntuu siltä, ettei ole ketään kelle uskaltaa ja kehtaa puhua vapaasti näistä mun olotiloista ja ajatuksista.

Itsemurha pyörii myös päässä vähän turhan usein. Pidemmälle kun kuitenkin ajattelee, en mä varmaan edes pystyis siihen. Se mitä kuoleman jälkeen tapahtuu on liian iso mysteeri mulle, jota en kyllä halua selvittää varsinkaan näin nuorena. Toisaalta, joskus tulee tunne että haluaisin ja voisin oikeesti tappaa itseni, tai vähintään vahingoittaa pahasti.

Toisinaan tuntuu siltä, kuin aiheuttaisin vaan paha oloa ja tuskaa kaikille mua ympäröiville ihmisille. Varsinkin niille, jotka välittää musta.

Uskon kyllä, että voin päästä tästä kaikesta yli, mutta tiedän myös etten pysty siihen yksin. Se on se mun suurin ongelma, kun en tiedä miten saan apua. Enkä uskalla itse hakea sitä.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2018/en-ena-tieda>